

Trần Thị Hà Thân

Đã bao năm xa cách, vẫn nhớ như in những mùa xuân ấm áp, rục rờ, những cái Tết rộn ràng, hạnh phúc.

Cũng chiến tranh với tất cả hệ lụy và tàn phá nhưng sao lại có một đời sống nghịch lý đến thế: rất tự do, rất nhân bản, và ấm no.

Mùa xuân xứ người nhằm vào tiết đông giá, lạnh lẽo từ cảnh vật đến lòng người. Càng gọi nhớ xuân xưa da diết. Biết bao giờ mới hưởng được hương vị Tết ngày xưa và sống lại khoảng thời gian trước 1975.

Tháng Tư Cảm – Nhấn Em

Bởi em lớn trên quê hương mới lạ
Trí mong manh hiểu về nguồn gốc Việt
Quê hương ruộng lúa bụi chuối bờ lau
Lai láng đồi nương, sông núi bao la
Tiếng reo hàng chợ vào những sớm mai
Giọng hát câu hò vang giữa lúc trưa
Đêm về nghe mưa nhỏ lời hạnh phúc.

Nhưng em ơi! Hỡi em, em có biết
Khi chị chưa lớn, khói lửa nơi nơi
Đời thấy đau và thấy màu tang tóc
Quê hương hai nửa, một bỏ ra đi
Một khóc chia ly, tháng Tư đen tối
Chia nhau vạn ngã cuộc sống lưu vong
Lòng chị xót bởi sống cùng cuộc chiến.

Nhưng em ơi! Này em, em nhớ nhé
Bởi chị đã lớn lên giữa chiến tranh
Vì tự do đành xa quê hương Việt
Nhưng còn mang nhiệt huyết giống Rồng Tiên
Dù cuộc đời có là những nổi trôi
Làm kẻ đi trước tha thiết mong em
"Cố gắng lên hãy nhớ về nguồn cội"
Để mai kia sẽ không thấy chơi vơi
Độc trang sử đời vẫn biết dòng sử Việt.

Trần Thị Hà Thân

Đà Lạt Xưa

Chiều xuống Đà Lạt chuông vang,
Ngày xưa của những rộn ràng xôn xao.
Mắt tìm nhau ngọn nắng vàng,
Bước lang thang ngõ quanh quanh miệt mài.

Buồn ta đôi dốc sương mờ,
Em hồn nhiên nở hiên ngoan nụ cười.
Sân nhà thờ mây vẫn bay,
Chúa ơi có biết ta đây tình si.

Xuân Hương sóng nhẹ bờ lau,
Em thơ ngây áo vai gầy mảnh mai.
Thông reo nụ phấn vàng bay,
Ta buông theo nhịp tình chan chứa đầy.

Em khua guốc gõ đơn sơ
Vô tình ta chạm bờ phờ trái tim!

Trần Thị Hà Thân

Xuân Quê Người

*Em ở đó, mùa xuân trên đất lạ
Đêm Giao Thừa pháo có rộn ràng không?
Hay u buồn trong cuộc sống lưu vong
Và như thế trong lòng nghe vụn vỡ.*

*Em ở đó, xuân về là thương tiếc
Con đường xưa, hoa với bướm theo chân
Nắng hồng rơi hoa mai vàng rộ nở
Em rộn ràng khoe áo mới ơi xuân.*

*Em ở đó, ngày xuân vui im vắng
Bánh chưng xanh, dưa đỏ, cúc - mai vàng
Mừng Một Tết có nghe lời chúc tụng?
Hay im lìm tiếng cười nói vang vang.*

*Em vẫn nhớ, chốn xưa ôi em nhớ
Đón xuân người mà chạnh nhớ quê hương...*

Trần Thị Hà Thân

Dòng Nhật Ký Ngày Xuân

Ngày. . . tháng. . . năm

Mẹ viết cho con đây, con gái yêu thương của mẹ.
Lúc này mùa xuân bắt đầu trở về.
Không thấy nắng xuân nhảy múa trên những cành lộc non.
Không thấy gió xuân mơn man trên những cánh mai vàng.
Có chăng là tuyết trắng bao phủ cả vạn vật và cây cỏ.

Con gái yêu, tuyết rơi mãi, mù mịt giăng mắc tơ trời, một màu sữa đục. Tuyết trĩu nặng trên ngọn thông trước hiên nhà. Lạnh lẽo và cô đơn hơn bao giờ hết.
Mùa xuân ở đây âm thầm quá con gái của mẹ ơi.
Nếu không có quyền lịch ta để xem ngày chắc mẹ cũng quên mất thôi. Buồn chưa!

Giờ này ở bên Việt Nam chắc đang chuẩn bị đón Tết. Một vài chậu cúc trắng, cúc vàng đặt hai bên bàn thờ tổ tiên, những cành mai, cành đào đầy nụ đang chờ ngày nở rộ, những món ăn thuần túy, đặc biệt vào dịp Tết và không thể thiếu mít, bánh chưng, bánh tét, các loại trái cây, và phong bao đỏ.
Con yêu dấu của mẹ, mẹ thêm cái mùi pháo nổ. Mẹ nhớ không gian đầy mùi khói pháo cay cay thật “Tết” đó ghê nơi.
Mẹ nhớ dạo mẹ còn bé, khoảng 5 hay 6 tuổi gì đó, ông ngoại con đã đốt pháo mừng xuân ngoài sân trước, tiếng pháo nổ đã

làm mẹ khiếp sợ. Mẹ chạy vòng cửa sân sau vào nhà. Nhưng ông ngoại con đã treo sẵn chùm pháo trên cây trứng cá phía sau nhà, thế là mẹ đã phải đứng bên ngoài khóc sụt sùi chờ đợi pháo ngừng nổ mới dám vào...

Ôi, bây giờ thì mẹ thèm tiếng pháo nổ ấy vô cùng.

Con gái của mẹ còn nhỏ quá, con ra đời ở đây mà. Con không thể hình dung được khung cảnh Tết ở quê nhà ngày xưa phải không con? Mà lúc đó mẹ cũng còn quá vô tư "ăn chưa no, lo chưa tới". Nhớ ơi là nhớ cái Tết cuối cùng, nồn nả làm sao, cũng xúng xính quần áo mới, cũng pháo nổ, xác pháo tả toì đầy trước hiên nhà, cũng cúc vàng, cũng thực dực, hương dương, mấy chậu quất trái vàng trái đỏ. Mẹ nhớ cụm mai vàng họ hàng mang biếu, ngày mừng Một Tết nở đầy một màu vàng hoe, khoe năm cánh sáu cánh. Nhớ hộp mút ngọt ngào đủ màu, nhớ hạt dưa đỏ cắn mãi quên thôi, đôi môi đỏ chót . . .

Kỷ niệm nhiều quá và Mẹ nhớ quê nhà ghê lắm...

Chao ôi, bao nhiêu năm rồi mà mẹ tưởng như mới đâu đây...

Mẹ mong có một ngày cùng con được hưởng hương vị Tết thừa xưa. Con có háo hức không?

Trần Thị Hà Thân